

Bøhmerlandsdronningen

1.
Det var Bøhmerlands dronningen,
hun tager sin datter at lære:
"Når du kommer i Dannemark ind,
da vides dig hæder og ære."

Niðurlag:

*Den frøken kom af ædelige
Bøhmerlande*

2.
"Og når du kommer i Dannemark,
da vides dig hæder og ære!
du lad ikke skat over bønderne skrive,
så have de dig så kære."

3.
"Den første bøn, du beder din herre,
- den herre så mild og fin -
du bed ham give biskop Valdemar løs,
allerkæreste morbroder sin."

4.
Og straks da blev den grønne jord
med silke så vidt overbredt;
så blev hun unge frøken Dagmar
alt ned til stranden ledt.

5.
Vunde de op deres silkesejl
så højt i forgyldene rå;
så sejlede de til Dannemark ind
fast mindre end måneder to.

6.
For Mandø kasted de deres anker
alt på den hvide sand,
og toge de unge frøken Dagmar,
de løfted hende først på land.

7.
Toge de unge frøken Dagmar,
de løfted hende først på land,
og Valdemar konge af Dannemark,
han rækker hende hviden hånd.

*Kvæg: levende.

**Kvær: stille.

8.
Igen da blev den grønne jord
med silke så vidt overbredt;
op stod unge frøken Dagmar,
hun blev på Riberhus ledt.

9.
Årle var det om morgenen,
alt førend det var dag,
det var unge frøken Dagmar,
hun kræved sin morgengave.

10.
"Den første bøn, jeg beder Eder om,
allerkæreste herre min,
I give mig biskop Valdemar løs,
allerkæreste morbroder din."

11.
"Den anden bøn, jeg beder Eder om,
den vide I mig så gerne,
I give alle de plovpenninge til
og fanger løs af jern."

12.
"Den første bøn I tie så stille!
I tie frøken Dagmar så kvær.
Kommer han ud, biskop Valdemar,
han gør Eder enke i år."

13.
"Den anden bøn, I bade mig om,
den kunne I fuld vel få;
men kommer han, biskoppen, af tårn,
han gør Eder enke i år."

14.
Hun tog guldkronen af sit hoved,
satte den for kongen på bord:
"Hvad skulle jeg i Dannemark,
må mig ikke vides et ord?"

15.
"Hvad skal jeg i Dannemark gøre,
mig må ikke vides en bøn?
I gode hofmænd, som mig førte hid,
føre mig af landet igen."

16.
"I hente mig ind her Strange
og så han unge junker Knud:
I skulle fare til Oringsborg
og løse de fanger ud."

17.
Der biskoppen kom af tårnet ud,
da kunne han ikke gange:
"Her haver jeg siddet på tolvte år,
de tider gjordes mig så lange.

18.
Hans søsterdatter tog guldkam af sit skrin,
hun kæmmed hans gule hår;
for hver en lok, hun redte,
hun fældte så modige tåre.

19.
"Hør du, allerkæreste søsterdatter,
du græd slet ikki for mig;
fuld vel skal jeg hævne min harm,
om jeg et år er kvæg*."

20.
"I tie kvær**, biskop Valdemar,
lader ikke Eders vrede regere;
kommer I atter på Søborg tårn,
jeg ser Eder aldrig mere."

21.
Ikke kunne biskoppen lade sin harm,
førend han af landet måtte rømme;
det fortrød hun dronning Dagmar,
hun kunne ikke bedre at skønne.

22.
Der var stor glæde i Dannemark,
at Dagmar var kommen til lande;
der leved i fred både borger og bonde
uden skat og plovpenningers vånde.

23. Krist signe de unge ædelinge to,
de længe måtte sammen leve;
Guds ord, retfærdighed, dom og skel
for hver mand at håndhæve.